

ČÍSLO 1 • ROČNÍK XII • 15. LEDNA 1956 • CENA 60 HALÉŘŮ

Mateřídouška

Časopis pro nejmenší čtenáře

TOVÁRNA NA SLUNCI

František Hrubín

Z komínů se kouří,
slunce oči mhouří.

Mhuř si oči, mhuř,
kdyby se z nich nekouřilo,
bylo by nám hůř!

POVÝŠENÍ

Jiří Binek

Kdyby někdo z vás potkal Mirkova táta, každý hned uhodne, čím je. I dvouletý by poznal, že slouží v armádě. Ale to, že Mirka velice rád zkouší a pokouší, to ví málokdo. Někdy přijde, tváří se jakoby nic a řekne třeba:

„Soudruhu svobodníku, proveďte tento rozkaz: tady máte konvičku a jděte do Chemodrogy pro zelí!“

„Provedu, soudruhu majore!“ odpoví Mírek. Jde do kuchyně, konvičku vrátí do kredence — copak se zelí nosí v konvičce! — vezme z kredence kastrolek a nejde do Chemodrogy, tam přece zelí neprodávají! Ale přinese je — z Pramene. Takovouhle léčkou táta Mirka nedoběhne, kdepak!

Sedmiletý Mírek býval do nedávna vojínem, ale když měl na vysvědčení pouze dvě dvojky a jednu trojku, povýšil ho táta

slavnostně na svobodníka. Nu, samozřejmě: svobodníci už dostávají složitější úkoly než obyčejní vojáci.

Tuhle v neděli si táta zavolal Mirka k sobě. Každý ví, že rozkaz se přijímá v pozoru. Mírek tedy vypne hrud, ruce přitiskne k tělu a ani nemukne.

„Soudruhu svobodníku, mám pro vás neobvyklý úkol. Je dost těžký, říkám vám přímo. Ale když jej provedete správně, budete povýšen na desátníka . . . S tímhle dopisem zajdete k soudruhu podplukovníkovi Zelenkovi. Byli jsme tam spolu několikrát, cestu tedy znáte. Tuhle máte na tramvaj, oblect se a jedte!“

Tak daleko Mírek ještě sám nikdy nebyl. Přepadla ho bázeň: třeba si splete tramvaj, sedne do jiné nebo nepozná to náměstí, kde s tátou vždycky vystupovali — a co potom? Ale odmítnout roz-

kaz nechce a desátníkem by také už byl rád. Řekne tedy:

„Provedu, soudruhu majore!“ Je na něm však vidět, že by tenhle rozkaz nejraději tátovi nějak vymluvil. Jenomže on by řekl: když mi nechcete vyhovět, soudruhu svobodníku, prosím! Ale povýšení taky nebude. A tak Mirkovi nezbyvá než si obléci zimník, nasadit beranici, navléci rukavice a jít.

Táta Mirka vyprovodil až před dům. Ještě mu zastrčil uši pod beranici, pohladil ho a povídá: „Dej na sebe pozor, Mirečku, než přejdeš ulici, vždycky se raději podívej na všechny strany dvakrát!“

A co kdyby Mirek počkal někde za rohem a řekl potom tátovi, že podplukovník Zelenka nebyl doma? Hm, a táta se to potom doví — a co? Třeba by mu vzal i hodnost svobodníka.

A tak došel Mirek až na stanici. V tramvaji povídá, tak jako to říká táta: „Jeden přes!“ Pan průvodčí vzal Mirka za rameno, lehce ho plácl po kalhotách a směje se: „Tady máš jeden přes!“ Mirek se na něj díval udiveně, oči vykulené, ale podle jeho veselé tváře poznal, že pan průvodčí jen žertuje. A tak se tedy taky zasmál. Ale dušičku měl pořád malou: co když ten pravý dům nenajde? Možná taky, že se Zelenkovi přestěhovali a . . . anebo nebudou skutečně doma a táta to Mirkovi neuvěří?

Náměstí, kde spolu vždycky vystupují, Mirek poznal. Je tam přece ten veliký dům, co je v něm kino. Ale ve které ulici Zelenkovi bydlí? V téhle nebo v téhle? Jsou tu dvě skoro vedle sebe a Mirek si nemůže a nemůže vzpomenout, kterou se má pustit. Proč mu táta alespoň neřekl, jak se ta správná ulice jmenuje? To on jistě schválně! Mirek jako by ho slyšel: Jenom si, soudruhu svobodníku, trochu namáhajte mozeček! A Mirek si myslí:

dám se tou vpravo. Udělá jeden krok, druhý, třetí a najednou si vzpomene, že vždycky chodí kolem stánku s novinami. A ten stánek je přece tamhle, na kraji levé ulice. No vida!

Mirek si poskočil, peláší, stírá cestou sních s rámů výloh — teď jenom aby byli Zelenkovi doma! Pravda, vhodil by dopis do jejich schránky, ale táta by si mohl myslet, že jej někam odložil a u Zelenků vůbec nebyl.

Zbytečně se však bál. Soudruh podplukovník dopis přijal, poděkoval Mirkovi, pochválil ho za statečnost a dal mu jiný dopis v průhledné obálce.

„Odevzdejte jej soudruhovi majorovi!“ řekl, jako by mluvil se skutečným svobodníkem. A paní Zelenková dala Mirkovi pečené jablko. Pěkně ho hřálo v dlani, ale chuť na ně vůbec neměl. Nemohl se dočkat té chvíle, kdy ve dveřích zasalutuje a řekne: „Soudruhu majore, váš rozkaz jsem vyřídil!“ V tramvaji začal být zvědavý, co je v dopise napsáno, dával obálku proti světlu, cosi napsaného na stroji tam viděl, ale přečíst to nemohl. Písmenka byla jakási rozmazaná. Copak tam asi může být?

Co tam bylo napsáno? Tohle:

„Soudruhu majore! Nařizuji vám, abyste svobodníka Miroslava Zatloukala povýšil na desátníka!“

Když si to Mirek doma přečetl, rozběhl se k tatkoví, rukama se mu pověsil kolem krku, nohama kolem beder, ale tatínek ho setřásl na pohovku, zalechtal v podpaží. Mirek se svíjí smíchem, zkouší tátu odehnat od sebe, ale ten se nedá. Kočkovali se tak dlouho, až přišla máma a na oko přísně spustila:

„Obědvat, bando, obědvat!“

„Nic, nic!“ odporoval Mirek. „Napřed musím dostat druhou pásku na ramena!“

A dostal ji.

JURKOVI PŘÁTELÉ

A. Venzarová

Jurko spí. Už by měl vstávat. Je školák. Musí jít do školy. Maminka šla nakupovat. Kdo vzbudí ospalce?

Tik-tak! Tik-tak — tikají hodiny. Ale Jurko neslyší. Ještě si pochrupuje: Chr, chr! Jako když kocour leží na teplé peci. Jenže kocour může spát, jak dlouho chce. Nechodí do školy!

Ďob! Ďob! Ďob!

Ještě hlasitěji: Ďob! Ďob! Ďob! Jurko se hýbe. Ďob! Ďob! Ďob! ozývá se v pokoji.

Jurko otevře pravé oko, zívá. Potom otevře druhé oko a mžourá. Chvilí se dívá a zase zavře oči. Ještě se mu chce spát.

Ale venku kdosi ťuká: Ďob! Ďob! Ďob! Sklo se třese.

Jurko vyskočí z postele. Rozhlíží se, ale nikoho nevidí. Přece! Někdo ťuká na okno. — Ach! — zasměje se Jurko. Potom otevře okno a nasype ptáčkům drobečky.

Za chvíli přišla maminka. Měla radost, že Jurko nezaspal.

— Uhodneš, maminko, kdo mě vzbudil?

Maminka hádala, hádala, ale neuhádla.

Přeložila O. F.

SNĚHULÁK

Vlastimil Maršíček

Sněhulák náš veliký
za oči má uhlíky.
Nemá boty, nemá šaty —
omrzly mu obě paty.

Také uši omrzly mu.
Nastydl a dostal rýmu.
Za krk se mu chumelí —
měl by ležet v posteli.

BUBÁK

Jozef Horák

Na cestě je plno sněhu, ale ve sněhu je vyježděná, vyšlapaná, dobře udusaná sanice. Po sanici ujíždějí sánky a na sánkách sedí Bubák.

Ano, Bubák.

Říkají mu tak a opravdu tak vypadá.

Takový bubák. Zabalený v kabátě, ve vlnáku, na hlavě beranice, ale té je vidět jenom kousek, protože i ona je zachumlaná do vlnáku. Z milého Bubáka zůstala jen dvě černá, bystrá očka a červený nos, který funí, vyfukuje oblaka páry, jako by vlnák hořel.

Ale nejhorší je, že Bubák sedí na sánkách, ale sánky táhne jeho maminka. A ještě horší je, že Bubák je už od letoška školák, silný a zdravý chlapec, který by

došel pěšky do školy třeba desetkrát. Ale maminka má o Bubáka náramný strach, a tak ho vozí do školy na sánkách. A Bubákovi se to líbí, už si zvykl takhle cestovat.

Soudružka učitelka říká Bubákově mamince:

„Neměla byste ho vozit. Ani ho tak balit. Všichni chlapi chodí do školy pěšky.“

Ale maminka se bojí. A i Bubák se bojí. Třese se a naříká:

„Je mi zima, zebe mě!“

A strká si ruce, schované v rukavicích, pod kabát.

Dověděli se o Bubákovi i pionýři z páté třídy. Ti se věru nebáli zimy, ani

větru, ani sněhu. Řekli si: Ani Bubák se nesmí bát! Jednou bude snad i z něho pionýr. A jaký by to byl pionýr, kdyby se bál zimy? Dali hlavy dohromady a domluvili se.

Druhý den čekali na Bubákovy saně. Nabídl se a pomohl Bubákově mamince. Třetí den zase tak. A čtvrtý den sami táhli saně a Bubáková maminka šla za nimi. Bubákovi se to líbilo, protože saně jely rychleji. I mamince se to líbilo, protože se jí lehčeji šlo. Byla spokojena a dala každému chlapci jablko.

Pátého dne vezli pionýři Bubáka do školy sami. Maminka vyšla před dům a dívala se za nimi, dokud se jí neztratili s očí. Nebyla klidná. Ale když jí Bubáka dovezli celého, upokojila se. Pionýři dávali pozor, aby se Bubákovi nic nestalo.

Jednoho dne řekli pionýři Bubákovi:

„Nemusíš si tak schovávat nos! Ukaž obličej sluníčku!“

Bubák bojácně uposlechl. Několikrát schoval nos do vlnáku, ale když se na něj chlapci častěji ohlíželi, vydržel. Když ho vybalili, tváře mu jen hořely. Jak mu teď

bylo ve třídě příjemně! Druhý den pionýři neřekli ani slůvko a Bubák už vystrčil obličej sám. A co dokonce neudělal: i jednu ruku vytáhl z rukavice, když viděl, jak chlapci drží provaz saní holýma rukama.

Ale druhý den ráno se jim stala nehoda. Jeden z pionýrů uklouzl a upadl. Bubák se smál. Líbilo se mu, jak se chlapec zaryl nosem do sněhu. Ale když se sněhem obalený pionýr zdvihl na nohy, nemohl chodit, kulhal. Tu Bubáka náhle přešel smích.

Druhý pionýr stál a škrabal se za uchem. Nevěděl, co dělat.

„Budeš si musit sednout na saně,“ řekl kulhajícímu.

Bubák poposedl, aby udělal místo vedle sebe. Ale jak by mohl udělat místo, když saně byly i pro něho, zachumlaného, skoro malé?

„Zkus to, Bubáku, jít pěšky se mnou. Raněný si sedne na saně.“

Bubák se zamračil. Nechtělo se mu z vlnáku. Trvalo hodnou chvíli, než se z něho vymotal. Kulhající pionýr si sedl na saně a druhý vzal Bubáka za ruku.

„Neboj se, Bubáku, nic se ti nestane. Dobře se mě drž a pěkně šlap,“ povzbuzoval Bubáka zdravý pionýr.

Bubák šel, uklouzával a nohy mu podklesávaly. Pionýři se smáli. Co měl dělat? Smál se také.

Když došli ke škole a vstoupili do třídy, Bubákovi bylo dobře. Tváře mu hořely, nohy měl jako v peci, lehko se mu dýchalo. Až teď si všiml, že kulhavý pionýr chodí docela rovně. Vykulil oči. Poznal, že ho chlapci napálili. Trochu ho to mrzelo, ale nic neřekl.

Když se vraceli domů, přemluvili ho, aby šel alespoň půl cesty pěšky. Bubák poslechl. Šel. Přišel domů promrzlý, ale když se svlekl, cítil se zase tak příjemně, jako když přišel do školy. Jen maminka lomila rukama. Posadila ho, ohmatávala mu ruce, tváře, běžela pro teploměr, měřila horečku. Ale Bubák žádnou horečku neměl. Na nohy mu bylo teplo a i ruce

měl, jako by si je byl hřál v popělu. Nemohl se dočkat oběda. Chutnalo mu. Byl spokojený, jako nikdy dříve. Ale maminka kolem něho pořád starostlivě pobíhala.

Druhý den sám seskočil se saní.

Domů přišel sám a sánky táhl za sebou.

Maminka lomila rukama, ale Bubák se smál.

Ráno přišli pionýři pro Bubáka, ale sánky zůstaly doma. Maminka, celá poděšená, se dívala za nimi jako tenkrát, když pionýři po prvé vezli Bubáka sami do školy.

A když přišel leden, to už se Bubák zimy nebál. Ani větru se nebál, ani metelice. I od kamen se odtahoval. Teď mu bylo milejší sluníčko, i když nehřálo tak jako v létě. Nefňukal ani nekýchal, ani kašel ho netrápil od té doby, co se přestal bát zimy. A na saně si sedal jen tehdy, když šel s pionýry za město sánkovat.

Ze slovenštiny přeložil J. H.

ZIMA

Po vánocích dlouhé noci,
dlouho můžem spát.
Není slyšet vlaštoviček,
jen vítr foukat.

Věj, větříčku, polehoučku,
rozfoukej ten led!
Na kopeček sto oveček
budem vyhánět.

Lidová

KOČIČÍ NÁMLUVY

Marie Kornelová

Povídala kočička,
že se bude vdávat,
pobízela Macíčka:
„Olízej si kabát!“

Macek vždycky líný byl,
umýval se nerad.
„A kdybych se neumyl,
copak budeš dělat?“

„Nemytého kocourka
nechci ani vidět!
Podívej se na Mourka!
Mohl by ses stydět.“

Macek náš se urazil.
Od hlavy až k patě
zježil kožich ze všech sil,
mroukl jedovatě:

„Když někoho milujem,
hezký je i nemyt.
Nechceš-li mě tak, jak jsem,
nebudu se ženit.“

Líza od své podmínky
ustupovat nechce.
Za malé dvě vteřinky
rozhodla se lehce:

„Ty se nechceš umývat?
Prosím, beze všeho!
Mourek mě má taky rád,
já si vezmu jeho.“

VŠECKO MÁ SVŮJ ČAS

Helena Kohoutová

Hádala se hruška s jabkem,
chlubila se vesele:
„Heč, jablíčko, já jsem sladká,
ty jsi ještě kyselé.“

Jablíčko se zapýřilo
od stopky až přes líčka:
„Až já začnu sládnout, vonět,
budeš ty už hnilička.“

POŠETILÝ OSEL

(Indická pohádka)

Kdysi přemýšlel osel o svém pánovi: „Pán má moc rád našeho psa. Snad proto, že mu pes boty líže, ocáskem vrtí, skáče před ním, dělá kotrmelce. Kdybych zkusil skákat, vrtět sebou a potom mu vlézt na kolena. To bych se mu jistě zalíbil!“

Tak uvažoval osel.

Vtom se vracel jeho pán z pole domů a usedl na lavici. Osel přiběhl blíž a začal před ním poskakovat. Poskakoval sem a tam a vrtěl krkem. Potom si stoupl na zadní nohy a přední položil pánovi něžně na prsa. Už si mu chtěl sednout na kolena, to však pán nevydržel a vykřikl. Na jeho pokřik přiběhl sluha s holí a osla odehnal.

Z ruštiny přel. M. B. Š.

POJĎ, VRABEČKU

Marie Kornelová

Přišla zima, přišel mráz,
pro vrabečky smutný čas.
Po sněhu tam chodí bosí,
o drobečky u nás prosí:
Čimčarara čim čim čim,
nakrmit se není čím!

My si pěkně zatopíme,
do peřin se zabalíme,
ale vrabci, chudinky,
ti nemají peřinky.
Čimčarara čim čim čim,
přikrývat se není čím!

Pojď, vrabečku, pojď ty k nám,
za okno ti drobky dám,
naplníš si volátko,
zahřeješ se drobátko,
řekneš: Čimčarara čim,
nakrmit se máme čím!

KOMU JE ZIMA?

Josef Bursík

Kdo se v lese
zimou třese,
ten tam nepatří.
Na zahřátí
jen běh platí,
ráz, dva — ráz, dva, tři . . .

A to máme kabáty
dlouhé skoro na paty,
jakkak musí
asi zkusit
zajíc ušatý?

Zmrzne zajíc? Vid' že ne?
Během zimu zažene!

OREL

Lev Nikolajevič Tolstoj

Orel si postavil hnízdo daleko od moře na vysokém stromě a vyvedl mladé.

Jednou, když přilétal k hnízdu s velkou rybou v drápech, pracovali u stromu lidé. Uviděli rybu, obklopili strom, začali křičet a házet po orlu kamením.

Orel rybu pustil, lidé ji sebrali a odešli.

Orel usedl na okraj hnízda, ale mláďata zvedla hlavu a začala pištět. Prosila o potravu.

Ale orel byl unaven a nemohl letět znovu k moři; spustil se do hnízda, přikryl mláďata křídly, laskal se s nimi, upravoval jim peříčka a jako by je prosil, aby trošku počkala. Ale čím více se s mláďaty mazlil, tím hlasitěji pištěla.

A tak od nich orel odletěl a sedl si na horní větev stromu . . .

Mláďata zahvízdala a zapištěla ještě prosebněji.

A tu najednou orel sám hlasitě zakřičel; rozevřel křídla a těžce letěl k moři. Vrátil se teprve pozdě večer. Letěl tiše a nízko nad zemí; v drápech měl zase velkou rybu.

Mláďata zvedla hlavy a rozevřela zobáky. A orel roztrhal rybu a nakrmil své děti.

Přeložil J. Kojzar

JINÝM RADIL, SOBĚ NEDOVEDL

(Pohádka arčinská — vypráví Eduard Bass)

Byla jednou jedna holubička a ta vyseděla každého jara mladé. A po každé pod strom, na němž hnízdila, přišla liška a žádala o jedno z holoubat.

„Nedáš-li mi,“ hrozila holubičce, „vyšplhám se na strom a sežeru i tebe.“

A holubička ze strachu o svůj život jí po každé jedno holoubě shodila. A tak i tentokrát jí bylo v hnízdě přesmutno, neboť právě vyseděla holoubata a věděla, že si už brzo přijde liška pro jedno z nich. Tu přiletěl na její strom pták Malík a ptal se jí, proč tak truchlí. Pověděla mu všechno, a tu se jí pták Malík vysmál:

„Jak jsi hloupá, to nevíš, že liška neumí šplhat? Až zase přijde, klidně jí řekni, ať si k tobě vyleze, může-li.“

Den nato liška přišla.

„Shoď mi holoubě, nebo si tam

vylezu a sežeru tě i s mláďaty!“

„Jen vylez a vyber si!“ odpověděla holubička.

„Koukejme!“ vykřikla liška zklamane. „Kdopak tě o tom poučil?“

„Pták Malík,“ přiznala se holubička.

Liška neřekla ani slova, ale rovnou se rozběhla k ptáku Malíkovi, který se koupal na břehu říčky.

„Bůh tě pozdrav, ptáku Malíku,“ zahovořila k němu. „Jaká vy jste to bohumilá stvoření; za hodinu uletíte, nač my potřebujeme celé měsíce. Ale poslyš: vane-li vítr s pravé strany, na kterou stranu schováte hlavu?“

„Na levou!“ odpověděl pták Malík.

„A vane-li vítr s levé strany?“ zeptala se liška znova.

„Na pravou!“

„A vane-li s obou stran zároveň?“
„Pak strčíme hlavu pod křídlo.“
„Nebesa, je to možné? A jakpak to, prosím tě, děláte? Jakživa jsem něco takového neviděla. Buď tak dobrý a ukaž mi to.“

Pták Malík se nedal dvakrát pobízet, ale jen hlavičku zastrčil, už ho měla liška ve chřtáně.

„Vidíš,“ řekla pak, „dobře bys byl udělal, kdyby sis byl dovedl poradit, jako jsi radil jiným!“

CHYTRÝ SOUDCE

(Indická pohádka)

Jednomu člověku se ztratil z domu pytlík plný peněz. Šel k soudci, poklonil se mu a řekl:

„Pane můj, dnes v noci mi někdo ukradl peníze. Mám mnoho služebnictva a nevím, kdo si zaslouží mého pohrdání.“

Soudce řekl:

„Ať přijdou všichni tví domácí lidé ke mně! Najdu ti zloděje.“

Když se všichni z domu sešli u soudce, řekl jim:

„Dám vám každému rákosovou hůlku. Ráno mi ji vrátíte. Ale pamatujte si: tomu, kdo peníze ukradl, vyroste hůlka přes noc o palec!“

I polekal se zloděj a začal přemýšlet, jak by oklamal soudce. Přemýšlel, přemýšlel, a nakonec se rozhodl: Zkrátím hůlku o jeden palec, přes noc mi vyroste a ráno bude právě tak dlouhá, jako mají ti ostatní.

A tak také udělal. Zkrátil svou rákosovou hůlku o palec.

Ráno přišli k soudci. Všichni měli hůlky stejně dlouhé, jen jeden ji měl o palec kratší.

„Tenhle ukradl peníze!“ zvolal soudce a rozkázal, aby uvrhli zloděje do vězení.

Přel. L. D.

KROKODIL A ČERNOUŠEK

Robert Desnos

Přes Afriku teče řeka,
krokodil v ní tiše čeká —

a jak vidí černouška,
hned mu říká do ouška:

„Nazdar, kloučku, dobré ráno!
Budeme se honit! Ano?“

Černoušek se tomu směje:
„Že je ráno? Jejda, jeje,

to ti nikdo nevěří.
Vždyť já musím k večeri,

maminka mi vaří rýži.
Noc a tma se rychle blíží.

Rozběhnu se domů honem,
krokodile, nazdar, sbohem!“

Krokodil se jenom mračí,
je mu z toho hnedle k pláči,

protože chtěl spolknout vskutku
toho kloučka do žaludku.

Když černoušek přišel domů,
dostal rýži, maso k tomu.

To měl právě velmi rád.
Zato krokodil měl hlad.

Přeložil Ladislav Olbrich

HÁDANKY

DOPLŇOVAČKA

V prostředním sloupci vám vyjde tajenka.

L	×	K
B	×	K
S	×	O
V	×	R
O	×	R
S	×	K
E	×	O

nátěr

listnatý strom

10 × 10

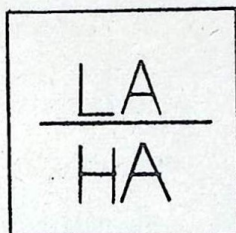
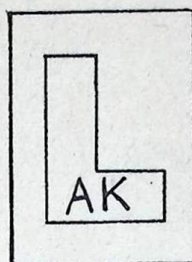
pluje po řece

velikán

je ve dřevě

karta

REBUSY

ČTVERCOVKA

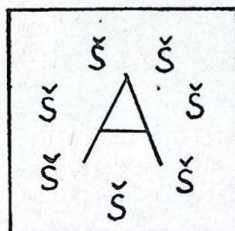
K	O	Z	A
O	R	E	L
Z	E	L	L
A	L	I	K

domácí zvíře

má dlouhé uši

zelenina

jméno psa

V těchto větách je ukryto troje zimní sportovní náčiní. Najděte je!

Malý pavián se líká něžně k matce. Lovec z úkrytu kobru sledoval očima.

Opice prchaly žertovnými skoky.

Toto číslo ilustroval Mirko Hanák.

Řídí Jiří V. Svoboda s redakčním kruhem. (J. Alda, J. Biněk, Dr J. Červenka, V. Chmelíř, O. Kryštofek, E. Kučerová, J. Otčenášek, O. Syrovátka.) Technická redaktorka Olga Fišcherová.

Vydává ÚV ČSM v Mladé frontě. Tiskne SVOBODA, grafický závod, n. p., Praha XVI. Toto číslo vyšlo 15. ledna 1956. Vedoucí redaktor Jiří V. Svoboda. Cena jednotlivého čísla 60 hal. Redakce Štěpánská 61, Praha II, tel. 22-79-09. Administrace Praha 3 - Nové Město, tel. 22-41-41. Účet Státní banka československá č. 7-9404. Novinové výplatné povoleno výměrem okrskového poštovního úřadu Praha 022, z. 309-RE-50.

Dohlédací poštovní úřad Praha 022.

A-07351

Jak Evička, Honzík a Šmudla sáňkovali

Kreslí Otakar Štembera

Jednou šli Evička a Honzík sáňkovat. Přiběhl za nimi i Šmudla.

A tu Honzík a Evičku napadlo, že by se Šmudla mohl také vozit. Ale kam ho posadit...?

Evička chce dopředu, Honzík dozadu — a už se hádají a perou.

Šmudla hádky využil, posadil se na saně a...

... než se Evička a Honzík vzpamatovali — sáňky byly pryč.

Sjely i se Šmudlou dolů pod kopec.